Ленивистички манифест

Пише: Марко Радовановић
четвртак, 20 септембар 2012 14:45

Поштовани истомишљеници, симпатизери и остали,

животно искуство свакога од нас појединачно, а и многих некадашњих вредних људи, нас је само научило ономе што знамо целог живота – да се рад не исплати. Иако верујемо да ћемо због оваквог става доћи на удар свакаквих интересних група и утицајних кругова, ми смо спремни да такав став бранимо и животима, јер ћемо само на тај начин успети да утичемо на свест људи који одбијају да прихвате ову сурову истину савременог друштва.

Да се разумемо, сви наши истомишљеници су дуго веровали у бескрајно пута поновљене лажне приче о томе да се рад исплати, али након дугог процеса када смо сви радили бескрајно дуго и пожртвовано, могли смо само да приметимо да су ефекти нашег рада углавном били негативни. Стога, проглашавамо:

1) Рад се лоше одражава на физичко и психичко здравље.

Сви се ми одлично сећамо колико смо психички били здравији, растерећенији и слободоумнији када нисмо радили ништа,

док смо били ученици у школама и студенти без посла. Исто се може рећи и за наше физичко здравље, које је видно почело да се погоршава онога тренутка када смо се

негде запослили. Брза храна, бескрајно дуге смене и туђи дувански дим су нам оставили неизбрисиве трауме које ни са годинама ленчарења нећемо успети лако на превазиђемо.

2) Рад се лоше одражава на наш морал

Свако ко је икад радио нешто одлично зна да је сваки посао изискивао неку врсту компромиса. То је поготово било изражено код радних људи који су имали прилике да раде у великим колективима, у којима су морали да се баве разним врстама интрига, подметања, оговарања других када исти нису присутни, мобингом и осталим активностима које су изразито негативно утицале на њихове личности. Ситуација није боља ни код самосталних радника будући да су свакодневно у контакту са све чуднијим особама које траже све а то све желе да добију бесплатно, што оставља трајне последице по морал јер су после неког времена ти самостални радници били принуђени да лажу своје муштерије и клијенте о разним својствима које поседују, не би ли на такав начин остали у послу којим се баве.

3) Рад се не исплати

Свако од нас познаје много више људи који су радили читав живот а нису зарадили ништа, него што је супротан случај у питању. Стога, да се закључити да радом готово сасвим сигурно ништа нећете постићи, него ћете остати тамо где сте били и на самом почетку, уколико не прођете горе од тога.

4) Рад лоше утиче на људски интелект

Опште је познато да су сви највећи филозофи, научници и проналазачи људске врсте били невиђени лењивци. Аристотел, Платон, Хипократ, Декарт, Русо, Ниче и остали, никада нису ни помишљали да узму лопату или мотику у шаке, што им је омогућило да се баве разним филозофским проблемима, чиме су човечанство задужили знањем које се и дан данас учи по школама. Идентична ствар важи за научнике и проналазаче, јер је општепозната ствар да, рецимо, нико од њих не би смишљао превозна средства попут возова, аутомобила и авиона да нису били толико лењи да их је мрзело да иду пешке.

5) Рад катастрофално утиче на животну средину

Одавно се зна да је рад створио човека, а кад се данас погледају резултати човековог деловања на животну средину које је и сам део, тешко је остати равнодушан према свим негативним ефектима који су, не људи као такви, већ људи који су хтели да раде, учинили према природи и себи. Стога, радан човек је највећи кривац за сво вештачко загађење којом је погођена наша планета и ми се надамо да ће једног дана сви радни људи одговарати пред судом за овај страшан злочин на глобалној равни, који је опустошио и у пустињу претворио огромна пространства која су некад врвела од живота. Рад је први кривац за нестанак свих биљних и животињских врста на које је човек утицао.

6) Рад има најагресивније навијаче, а никада не узима титулу

До које је мере рад лоша активност за људски род да се видети и по томе што је клуб који носи име по њему постаје познат само по тучама својих навијача, а никада по игри. Наравно, прави лењивци би требало да се грозе и професионалног играња фудбала и туча подједнако, али је несумњиво да су навијачи већи лењивци од играча, што сматрамо главним разлогом зашто су они у свом послу успешнији.

Узимајући све наведено у обзир, лењивци сматрају да нам је потребно уједињење на глобалном нивоу, како бисмо избегли

Пише: Марко Радовановић
четвртак, 20 септембар 2012 14:45

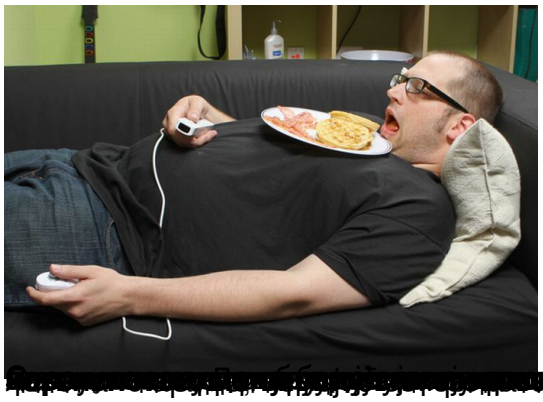

[redacted] и